

Arrest

nr. 204 585 van 29 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1992.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 21 januari 2016 en dient de volgende dag een asielaanvraag in.

Op 5 september 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 30 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun van etnische origine te zijn. U bent een soennitische moslim. U bent geboren op 1 januari 1992 in het dorp Hassankhel, in het district Bagram van de provincie Parwan. U woonde daar samen met uw ouders, twee broers en twee zussen. Uw vader stierf vijf jaar voor uw vertrek en uw moeder een jaar later. U begon daarna te werken als rekkenvuller in de Main PX op de Amerikaanse luchtmachtbasis van Bagram in 2011.

Nadat u daar ongeveer een jaar werkte, werd er op 10 februari 2012 in de moskee van Hassankhel voor uzelf en vier andere collega's, A(...), G(...) A(...), W(...) K(...) en S(...) A(...), een dreigbrief achtergelaten waarin stond dat jullie elk 40.000\$ moesten betalen omdat jullie in de luchthaven werkten. Jullie moesten ook allemaal stoppen met jullie job. Indien jullie dit niet deden zouden jullie en jullie families de gevolgen moeten dragen. Jullie namen deze brief niet serieus.

Op 15 maart 2012 werd een tweede dreigbrief voor uw huis achtergelaten. Daarin stond dat u niet had geluisterd en dat daarom u en uw familie zullen vermoord worden. U nam dit niet ernstig want zulke dingen gebeurden vaak. Toen echter S(...) A(...) werd neergeschoten op weg naar huis, nam u de brieven ernstig en besloot u te vluchten in april 2012.

U verbleef eerst anderhalf jaar in de provinciale hoofdstad Charikar bij verre familie. U werkte bij het hotel Gharib Nazaw. Tijdens dat anderhalf jaar ging u twee keer terug naar Hassankhel om uw broers en zussen te bezoeken. Op een bepaalde dag moest u buiten werken in het hotel. Er waren daar twee mensen aan het eten en u moest hen bedienen. Van het moment dat ze u zagen tot ze betaalden, staarden ze naar u. Die nacht kwamen er om middernacht mensen langs die naar u vroegen. U kwam dit de dag daarna te weten. U dacht dat het niemand anders kon geweest zijn dan de taliban en besloot opnieuw te vluchten. In september 2013 vertrok u naar Jalalabad.

U woonde 15 maanden in Jalalabad en werkte er als fruitverkoper. U ging na een paar maanden terug naar huis om te trouwen. Op een dag zag Mollah J(...) van uw dorp u in Jalalabad. Hij vroeg wat u daar deed en waarom u uw broers en zussen in de steek liet. U zei gewoon dat u wilde werken. Mollah J(...) is gekend in uw dorp als een spion voor de taliban dus u besloot opnieuw te vluchten. Eind december 2014 vertrok u naar Mazar-e-Sharif.

In Mazar-e-Sharif woonde u gedurende vijf maanden. U werkte in een winkel als verkoper. Na vijf maanden kreeg u een telefoontje van uw oom. Hij zei dat W(...) K(...), die vermeld was in de eerste dreigbrief, was vermoord in Kaboel. U mocht niet meer rondreizen door de provincies van hem want anders zou u hetzelfde lot kennen.

Uw oom besloot met iemand te praten om uw vlucht uit Afghanistan te regelen. Rond eind mei 2015 verliet u Afghanistan. U kwam op 21 januari 2016 toe in België en diende op 22 januari 2016 uw asielaanvraag in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de taliban gedood te worden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw taskara, delen van uw contract, twee badgeaanvragen, twee dreigbrieven, medische testen die u moest doen voor uw job, een foto van u met de dagmanager en een verzendingsenveloppe van DHL.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, wordt vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en evenmin dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u aangehaalde vervolgingsfeiten kunnen niet aannemelijk bevonden worden. De geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover wordt immers aangetast door interne incoherenties en inconsistenties alsmede door belangrijke lacunes bij de initiële optekening van uw vluchtrelaas.

Zo laat u in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld op de DVZ, optekenen dat u uw werk stopte en vertrok uit Hassankhel omdat u een tweede dreigbrief kreeg waarin werd gesteld dat u en uw collega's zouden gedood worden (Vragenlijst CGVS, vraag 5). In het interview op het CGVS vertelt u echter dat jullie ook de tweede dreigbrief niet ernstig namen en dat u maar pas dacht dat het menens was nadat S(...) A(...), één van uw bedreigde collega's, werd neergeschoten door onbekenden (CGVS 5/9/2017, p.24).

Ook wat betreft uw beslissing te vertrekken uit Afghanistan, doet zich iets soortgelijks voor. In de vragenlijst laat u optekenen dat u in Kaboel besloot het land te verlaten (Vragenlijst CGVS, vraag 5). In uw gehoor op het CGVS stelt u dat u in Mazar-e-Sharif telefoon kreeg van uw oom. Hij vertelde u dat W(...) K(...) vermoord was door de taliban, dat men u niet in leven zou laten en dat hij u zou helpen om te vluchten. Hij vond een smokkelaar en u werd naar Kaboel gebracht om twee dagen later het land te ontvluchten (CGVS 5/9/2017, p.25).

Volgens uw verklaringen op het CGVS is het in beide bovenstaande gevallen de dood van een bekende die u aanzet te vertrekken, eerst uit uw dorp en dan uit het land. De dood van S(...) A(...) zorgde er voor dat u uit uw dorp wegvluchtte en de dood van W(...) K(...) was de reden waarom u uit Afghanistan vertrok. Het feit dat u deze elementen helemaal niet aanhaalt in uw eerste interview tast de geloofwaardigheid van uw verhaal aan.

Nog sterker wordt het als u verteld over de reden van uw vertrek uit Charikar, uw eerste hervestigingsoptie na uw beweerde vlucht uit uw dorp. U had daar werk gevonden in een hotel en bleef er anderhalf jaar. Over de reden van uw verhuis van Charikar naar Jalalabad, waar u werk vond bij een vriend, vertelt u initieel expliciet dat u uit Charikar vertrok omdat u er niet goed betaald werd (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw tweede interview vertelt u iets compleet anders. Er zouden klanten geweest zijn die tijdens uw shift in het hotel constant naar u aan het staren waren. De volgende dag kwam u te weten dat er om middernacht mensen om u komen vragen waren. Uw conclusie was dat het niemand anders dan de taliban konden geweest zijn (CGVS 5/9/2017, pp.7-8). Wanneer u gevraagd wordt waarom u hiervan niets zei bij DVZ antwoordt u dat ze u nooit de redenen vroegen waarom u uit Charikar weg ging. Nochtans is duidelijk in het verslag van dat interview te zien dat u werd gevraagd waarom u zo vaak van stad verhuisde. Uw reactie daarop was dat u, telkens u iets verdacht zag, dacht dat het de taliban was en vertrok. Dit wordt u tijdens het interview bij CGVS voorgelezen. U reageert dat ze u dat niet specifiek hebben gevraagd. Sterker nog, wanneer later wordt gevraagd hoeveel u werd betaald en of u daar blij mee was, zegt u dat u goed betaald werd. Wanneer u wordt geconfronteerd met uw verklaring uit het eerste interview dat u wegging omdat u slecht betaald werd, zegt u dat u dat nooit heeft gezegd (CGVS 5/9/2017, p.8). Deze verklaring volstaat niet om uit te klaren waarom u initieel een totaal andere reden opgaf voor uw vertrek uit Charikar dan tijdens uw interview ten gronde.

Deze bovenstaande tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verhaal ernstig aan. Zeker nu blijkt dat u, volgens uw verklaringen in het interview bij het CGVS, in elke stad waar u verbleef een aanvaring had met mensen van de taliban waarvan u niets heeft vermeld in het eerste interview: In Charikar had u een aanvaring met de twee hotelgasten (CGVS 5/9/2017, pp.7-8), in Jalalabad komt u Mollah J(...), een mede-dorpeling die spion was voor de taliban, tegen (CGVS 5/9/2017, p.9 & p.31) en in Mazar-e-Sharif komt u te weten dat W(...) K(...) werd vermoord door de taliban (CGVS 5/9/2017, p.10). Toch worden deze cruciale elementen niet vermeld in de vragenlijst van het CGVS bij de initiële optekening van uw vluchtverhaal bij de DVZ, zelfs niet wanneer, zoals reeds werd vermeld, u de redenen werden gevraagd waarom u zo dikwijls verhuisde in Afghanistan (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Het feit dat u in antwoord op die vraag slechts in algemene bewoordingen antwoordde dat u gewoon vertrok naar een andere plaats omdat u, wanneer u iets verdachts zag, dacht dat het de taliban was, staat in schril contrast met de concrete gebeurtenissen die u aanhaalt op het CGVS waar u vermeldt dat dorpelingen of collega's werden gedood, mannen u in het holst van de nacht kwamen zoeken of een als spion voor de taliban bekend staande mollah met u komt spreken in Jalalabad. Moesten het werkelijk zulke concrete gebeurtenissen zijn geweest die u van stad naar stad deden verhuizen kan moeilijk worden aangenomen dat u daar zo licht zou zijn overgegaan in de vragenlijst van het CGVS.

Overigens legt u ook tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw ontmoeting met mollah J(...) in Jalalabad, die zou hebben geleid tot uw vertrek uit die stad. U beschrijft mollah J(...) als een persoon die in uw dorp spion is voor de taliban. Iedereen in uw dorp weet volgens u dat hij een spion is (CGVS

5/9/2017, p.31). Dat is strijdig met de vaststelling dat u tijdens het invullen van de vragenlijst bij de DVZ, geen namen kon geven van mensen die in uw dorp voor de taliban spioneerden. U zegt daar letterlijk dat u niet weet wie de spionnen waren (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Aangezien Mollah J(...) de reden was waarvoor u uit Jalalabad wegvluchtte, is het niet geloofwaardig dat u hem opeens zou vergeten zijn als u gevraagd werd of u namen kende van dorpsgenoten die spioneerden voor de taliban.

Verder zijn er ook tegenstrijdigheden en vaagheden terug te vinden tussen de verklaringen die u aflegde op uw interview bij het CGVS.

Zo zijn uw verklaringen over waarom en hoeveel keer u naar Hassankhel terugkeerde niet éénduidig. In het begin van het interview bij CGVS wordt u gevraagd waarom u terugkeerde naar uw geboortedorp. U antwoordde dat u terugging omdat uw zussen en broers daar waren. Wanneer u wordt gevraagd of dat de enige reden was, zegt u dat er geen andere redenen waren (CGVS 5/9/2017, p.6). Nochtans zegt u later dat u vanuit Jalalabad terugkeerde naar Hassankhel omdat u moest trouwen (CGVS 5/9/2017, pp.17-18). U werd geconfronteerd met het feit dat u daarvoor zei dat u enkel terugging naar Hassankhel voor uw zussen en broers. Uw antwoord is dat u specifiek werd gevraagd waarom u vanuit Charikar terugkeerde. In het verslag is nochtans duidelijk te zien dat u werd gevraagd waarom u die 2-3 keer terugkeerde. U wordt hiermee geconfronteerd maar toch blijft u zeggen dat u nooit werd gevraagd waarom u terugkeerde naar Hassankhel. Daarna zegt u dat het kan dat u toen niet dacht aan uw huwelijk (CGVS 5/9/2017, p.18). Het is niet aannemelijk dat u zou vergeten wat de reden was voor één van de drie keer dat u in drie jaar tijd terug naar uw geboortedorp ging. U beschadigt hiermee uw geloofwaardigheid opnieuw.

Er kunnen verder ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de verenigbaarheid van de door u aangehaalde vrees met het gedrag van u en uw familieleden.

Zo zou u vrezen voor uw leven maar keert u toch tot drie keer terug naar uw eigen dorp, tweemaal om uw familie te zien en éénmaal om te trouwen. Indien u echt vrees had voor uw leven, dan zou u toch niet drie keer terug gegaan zijn in de wetenschap dat voor de taliban spionerende dorpingen uw aanwezigheid onmiddellijk konden doorgeven. Niet alleen bracht u uw eigen leven in gevaar daardoor maar ook het leven van uw familie. Het is ook vreemd dat uw oom uw leven en dat van de familie zou riskeren door een trouw te organiseren terwijl u en uw familie door de taliban bedreigd worden, zeker nadat u vluchtte uit Charikar omdat de taliban u gevonden hadden. U zegt dat u heimelijk trouwde omdat uw schoonvader zei dat u haar anders moest laten gaan (CGVS 5/9/2017, p.17). Dit verandert niet dat het voor zowel u als voor uw familie zeer riskant was om een trouw te organiseren.

Verder zegt u zelf dat uw familie bedreigd was en dat ze niet buiten konden komen omdat de taliban hen aan het zoeken waren (CGVS 5/9/2017, pp.28-29). Ze hebben nog steeds problemen volgens uw verklaringen (CGVS 5/9/2017, p.22). U verklaart echter dat de taliban niet weten waar uw oom woont en dat ze dachten dat u nog steeds samen met uw broers en zussen in uw eigen huis woonde (CGVS 5/9/2017, p.29). Doordat ze uw familie zoeken, deden ze een "raid" op uw huis. U verklaart echter dat deze raid gebeurde toen u in Mazar-e-Sharif was, 30 maanden na uw vertrek uit Hassankhel (CGVS 5/9/2017, p.29). Wanneer u wordt gevraagd waarom de taliban pas na 30 maanden uw familie met rust gelaten te hebben, uw huis zou "raiden" zegt u dat ze altijd op zoek waren naar jullie maar dat ze wachtten op het juiste moment en de juiste plaats (CGVS 5/9/2017, p.29). Het is niet geloofwaardig dat indien u een belangrijk doelwit was voor de taliban, dat ze dan 30 maanden zouden wachten na hun laatste dreigbrief om u te komen zoeken. Verder is het ook niet geloofwaardig dat uw familie door de taliban bedreigd zou worden als de taliban zelfs niet weet waar ze wonen. Als er echter inderdaad spionnen voor de taliban onder de dorpsgenoten zaten, zoals u zei, is het onwaarschijnlijk dat de taliban niet op de hoogte zouden zijn van waar uw familie verblijft en zou het evenmin veilig zijn voor uw familie in het huis van uw oom.

Tot slot zijn uw verklaringen over het gedrag van uw familie niet samenhangend. Zoals reeds werd vermeld, mocht uw familie niet buiten komen omdat ze bedreigd werden door de taliban. Toch laat uw oom uw broers werken op het land (CGVS 5/9/2017, p.22) en ging hij samen met uw oudste broer, S(...), naar Kaboel om uw documenten door te sturen (CGVS 5/9/2017, p.24). Indien uw familie nog bedreigd zou worden en niet buiten zouden mogen komen door het risico om gevonden te worden door de taliban, zouden ze zulke dingen niet mogelijk zijn voor uw familie. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt eens te meer aangetast.

Door het geheel aan bovenstaande vaststellingen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen zodanig beschadigd dat er geen geloof kan gehecht worden aan de vervolging die u beweert gekend te hebben. Ze vormen aldus geen basis voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut in de zin van de Vluchtelingenconventie en evenmin voor de toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De dreigbrieven die u neerlegt, kunnen dit niet veranderen en hebben een lage bewijswaarde. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Dit geldt des te meer voor niet-officiële documenten, zoals de handgeschreven dreigbrieven die u neerlegt en die door eenieder kunnen zijn geproduceerd. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag. Gezien uw vage en ongeloofwaardige verklaringen rond uw asielrelaas, kan er geen relevante bewijswaarde aan uw documenten worden toegekend.

Uw andere documenten hebben geen bewijswaarde met betrekking tot uw beweerde vervolging en dienen enkel om uw identiteit en werk te bewijzen. Deze elementen worden momenteel niet in twijfel getrokken. U stelt daaromtrent dat u tot vijf jaar geleden als rekkenvuller zou hebben gewerkt in een winkel op de luchtmachtbasis van Bagram. Gezien de door u aangehaalde bedreigingen of vervolgingsfeiten niet aannemelijk worden bevonden is er geen reden om aan te nemen dat u omwille van dat vroegere werk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Bagram in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Parwan province van 12 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Bagram nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Bagram in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling:

De vier elementen van deze definitie zijn de volgende: zich buiten het land van herkomst bevinden; een gegronde vrees voor vervolging hebben;

"omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".
de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoeker: zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 22 januari 2016.
een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De
asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de
gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D.,
Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen
gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het
lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen
aantonen. Immers, volgens verweerster zouden de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn.

Verzoeker zou niet aannemelijk gemaakt hebben dat hij omwille van de professionele activiteiten het
slachtoffer van de directe vervolgingen.

Het is een algemeen bekend feit dat de familieleden van de mensen die voor overheid werken door de
taliban vervolgd worden. Zie op pagina 31 van de nieuwe Guidelines van UNHCR waar het volgende
staat:

A.Potential Risk Profiles

Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International
Community, Including the International Military Forces AGEs are reported to systematically target
civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government and
the international community in Afghanistan, including the IMF and international humanitarian and
development actors. 170 As noted above, in 2012 this campaign of systematic targeting intensified, with
UNAMA documenting the deaths of 698 civilians and the wounding of 379 others in incidents of targeted
killings or attempted targeted killings. 171 The first six months of 2013 saw a further 29 increase in
civilian casualties as a result of such attacks compared to the same period in 2012, with 312 civilians
killed and 131 injured. 172 Among the primary targets of such attacks are national and local political
leaders, government officials, teachers and other civil servants, off-duty police officers, tribal elders,
religious leaders, women in the public sphere, civilians accused of spying for pro-government forces,
human rights activists, humanitarian and development workers, construction workers, and persons
supporting the peace process. 173 On 2 May 2012, the Taliban announced that their "Al-Farooq" Spring
offensive would specifically aim to kill civilian targets, including high ranking government officials,
Members of Parliament, High Peace Council members, contractors and "all those people who work
against the Mujahideen". 174 As in 2012, the Taliban announcement of its 2013 spring offensive warned
that civilians associated with President Karzai's government or its international allies would be at risk of
attack. 17

<http://www.refworld.org/pdfid/51ffdc34.pdf>

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende
staat:

Tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een
weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke
verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat - vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is,
op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een
kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m.
zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoeker is via het land naar België gekomen en men hoeft geen psycholoog OF psychiater te zijn om
te beseffen dat mensen die via het land naar België komen enorm getraumatiseerd zijn.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met de psychologische toestand van verzoeker.

Verzoeker is analfabeet en het is niet redelijk om hem geen voordeel van twijfel te verlenen.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat ze de lokale autoriteiten
niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

Dat dit middel gegrond is."

En

"Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat zijn verklaringen bij de DVZ in strijd is met zijn verklaringen bij het CGVS.

Verzoekers raadsman heeft verzoekers vragenlijst woord per woord aan hem vertaald voor het gehoor van het CGVS.

Dit blijkt ook uit pagina 3 van het gehoorverslag. Het is onmogelijk dat verzoeker zich vergist heeft over dit punt.

Verzoeker meent dat verweerster zich schuldig maakt aan een verkeerde lezing van het gehoorverslag.

In pagina 24 van het gehoorverslag staat het volgende:

We namen het nog niet serieus, we dachten dat zulke dingen veel gebeuren. We vroegen rond. Mensen zeiden dat die dingen veel waren in de huizen van mensen gevallen. 1? Sed Agha, zoon van Sayed, er is een plaats die parazhij sar heet, hij was onderweg naar de jog op de motorfiets en dan werd hij daar neergeschoten.

(...)

Toen hij neergeschoten was dacht ik mijn leven ook in gevaar was en dan ging ik weg.

Verzoeker meent dat er geen sprake is van contradictie. Verweerster heeft nagelaten om verzoeker met zagezegde contradictie te confronteren.

Verzoeker meent dat er sprake is van het recht om gehoord te worden. Verzoeker neemt pas bij het ontvangst van de beslissing kennis van deze feiten waardoor het onmogelijk wordt om te reageren.

Verweerster neemt ten onrechte verzoeker kwalijk voor de feiten die hij niet vermeld heeft bij de DVZ.

Verweerster weet heel goed dat bij de DVZ asielzoekers niet de kans krijgen om alle details te vertellen.

Verzoeker heeft uitdrukkelijk vermeld dat bij de DVZ men geen vragen gesteld hebben over de reden van vertrek van verzoeker uit Charikar.

Verweerster verschuift haar verantwoordelijkheid naar de DVZ. De DVZ geeft asielzoekers geen kans om uitgebreid hun verhaal te doen.

Verweerster straft vervolgens asielzoekers.

Kunnen wij spreken van een zorgvuldig onderzoek?

Verzoeker meent dat men niet zomaar in een korte periode naar verschillende provincies van Afghanistan trekt.

Dit is een positieve indicatie dat hij het risico loopt op vervolgd te worden.

Verzoeker is laaggeschoold en hij meent dat verweerster nagelaten heeft om aan hem het voordeel van twijfel te verlenen.

Het gaat over de feiten van meer dan 2 jaar geleden. Het is niet redelijk om een gedetailleerd antwoord te verwachten van verzoeker.

Verzoeker heeft meerdere documenten voorgelegd om zijn problemen te bewijzen. Verweerster hecht geen waarde aan deze documenten omwille van de relatieve waarde van de Afghaanse documenten.

Verweerster heeft z'n twijfelachtige houding dat hij zelfs voor glasheldere zaken het volgende gebruikt:

Deze elementen worden momenteel niet in twijfel getrokken. Wat voor onderzoek is dit?

Gelooft verweerster volledig dat verzoeker in die plaatsen gewerkt heeft? Of twijfelt ze zelfs over een element die glashelder is?

Deze zin geeft een beeld hoe dit dossier onderzocht is geweest.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Zij geen rekening houdt met het profiel van verzoeker

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."

En

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond. Verweerster twijfelt niet MOMENTEEL aan het de tewerkstelling van verzoeker. Het is een algemeen gekend feit dat dergelijke mensen dagelijks het risico lopen om vervolgd te worden door de Taliban.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door zijn profiel.

Verweerder heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom ze aan verzoeker geen subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend heeft.

Verweerster is in de war bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire beschermingsstatus op basis van C - grond!

Verweerster stelt dat het district Bagram veilig is. Verweerster heeft nagelaten om na te gaan of het dorp van verzoeker tot dit veilig gebied behoort. Verweerster zelf stelt dat in de provincie Parwan de situatie regionaal zeer verschillend is.

Verzoeker heeft de nood aan de subsidiaire beschermingsstatus op een zeer bizarre en gebrekkige wijze 'onderzocht'."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening

worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij afkomstig is uit het dorp Hassankhel, gelegen in het district Bagram van de provincie Parwan. Zij verklaart werkzaam te zijn geweest als rekkenvuller in een winkel op de Amerikaanse luchtmachtbasis van Bagram sinds 2011. In februari 2012 zouden de taliban in de moskee van Hassankhel een dreigbrief hebben achtergelaten gericht aan de verzoekende partij en enkele van haar collega's. Daarin zouden zij zijn opgedragen elk 40000 dollar te betalen aan de taliban en hun jobs op te geven teneinde hun leven en dat van hun familieleden niet in gevaar te brengen. Een maand later zouden de verzoekende partij en haar collega's een tweede dreigbrief hebben ontvangen waarin werd vastgesteld dat zij geen gehoor gaven aan de eerdere oproep en zij en hun familie met de dood worden bedreigd. De verzoekende partij verklaart dat zij en haar collegae geen van beide dreigbrieven serieus namen omdat zulke brieven wel vaker werden verspreid. Echter, toen zeven of acht dagen later een van haar bedreigde collega's werd gedood, zou de verzoekende partij schrik gekregen hebben en besloten hebben te vluchten. Zij zou eerst anderhalf jaar in de provinciale hoofdstad Charikar hebben verbleven; gedurende welke periode zij twee keer naar Hassankhel zou zijn teruggekeerd om haar broers en zussen te bezoeken. Omdat de taliban haar daar op het spoor zouden zijn gekomen, zou de verzoekende partij vervolgens naar Jalalabad zijn gevlucht, waar zij vijftien maanden zou hebben verbleven. Omdat zij daar zou zijn aangetroffen door iemand die in haar dorp zou bekend staan als een spion voor de taliban, zou de verzoekende partij gevlucht zijn naar Mazar-e-Sharif. Vijf maanden later zou zij daar door haar oom zijn opgebeld met de melding dat een andere bedreigde collega van haar in Kaboel was vermoord. De verzoekende partij verklaart dat haar oom een smokkelaar regelde die met haar naar Kaboel ging. Na een verblijf van twee dagen in Kaboel zou de verzoekende partij op 8 september 2015 Afghanistan verlaten hebben.

De Raad kan in navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas.

Eerst en vooral dient te worden gewezen op de vele incoherenties en inconsistenties in verzoekers verklaringen betreffende kernelementen van zijn relaas. In de bestreden beslissing wordt desbetreffend op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“De door u aangehaalde vervolgingsfeiten kunnen niet aannemelijk bevonden worden. De geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover wordt immers aangetast door interne incoherenties en inconsistenties alsmede door belangrijke lacunes bij de initiële optekening van uw vluchtrelaas.

Zo laat u in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld op de DVZ, optekenen dat u uw werk stopte en vertrok uit Hassankhel omdat u een tweede dreigbrief kreeg waarin werd gesteld dat u en uw collega's zouden gedood worden (Vragenlijst CGVS, vraag 5). In het interview op het CGVS vertelt u echter dat jullie ook de tweede dreigbrief niet ernstig namen en dat u maar pas dacht dat het menens was nadat S(...) A(...), één van uw bedreigde collega's, werd neergeschoten door onbekenden (CGVS 5/9/2017, p.24).

Ook wat betreft uw beslissing te vertrekken uit Afghanistan, doet zich iets soortgelijks voor. In de vragenlijst laat u optekenen dat u in Kaboel besloot het land te verlaten (Vragenlijst CGVS, vraag 5). In uw gehoor op het CGVS stelt u dat u in Mazar-e-Sharif telefoon kreeg van uw oom. Hij vertelde u dat W(...) K(...) vermoord was door de taliban, dat men u niet in leven zou laten en dat hij u zou helpen om te vluchten. Hij vond een smokkelaar en u werd naar Kaboel gebracht om twee dagen later het land te ontvluchten (CGVS 5/9/2017, p.25).

Volgens uw verklaringen op het CGVS is het in beide bovenstaande gevallen de dood van een bekende die u aanzet te vertrekken, eerst uit uw dorp en dan uit het land. De dood van S(...) A(...) zorgde er voor dat u uit uw dorp wegvluchtte en de dood van W(...) K(...) was de reden waarom u uit Afghanistan vertrok. Het feit dat u deze elementen helemaal niet aanhaalt in uw eerste interview tast de geloofwaardigheid van uw verhaal aan.

Nog sterker wordt het als u verteld over de reden van uw vertrek uit Charikar, uw eerste hervestigingsoptie na uw beweerde vlucht uit uw dorp. U had daar werk gevonden in een hotel en bleef er anderhalf jaar. Over de reden van uw verhuis van Charikar naar Jalalabad, waar u werk vond bij een vriend, vertelt u initieel expliciet dat u uit Charikar vertrok omdat u er niet goed betaald werd (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw tweede interview vertelt u iets compleet anders. Er zouden klanten geweest zijn die tijdens uw shift in het hotel constant naar u aan het staren waren. De volgende dag kwam u te weten dat er om middernacht mensen om u komen vragen waren. Uw conclusie was dat het niemand anders dan de taliban konden geweest zijn (CGVS 5/9/2017, pp.7-8). Wanneer u gevraagd wordt waarom u hiervan niets zei bij DVZ antwoordt u dat ze u nooit de redenen vroegen waarom u uit Charikar weg ging. Nochtans is duidelijk in het verslag van dat interview te zien dat u werd gevraagd waarom u zo vaak van stad verhuisde. Uw reactie daarop was dat u, telkens u iets verdacht zag, dacht dat het de taliban was en vertrok. Dit wordt u tijdens het interview bij CGVS voorgelezen. U reageert dat ze u dat niet specifiek hebben gevraagd. Sterker nog, wanneer later wordt gevraagd hoeveel u werd betaald en of u daar blij mee was, zegt u dat u goed betaald werd. Wanneer u wordt geconfronteerd met uw verklaring uit het eerste interview dat u wegging omdat u slecht betaald werd, zegt u dat u dat nooit heeft gezegd (CGVS 5/9/2017, p.8). Deze verklaring volstaat niet om uit te klaren waarom u initieel een totaal andere reden opgaf voor uw vertrek uit Charikar dan tijdens uw interview ten gronde.

Deze bovenstaande tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verhaal ernstig aan. Zeker nu blijkt dat u, volgens uw verklaringen in het interview bij het CGVS, in elke stad waar u verbleef een aanvaring had met mensen van de taliban waarvan u niets heeft vermeld in het eerste interview: In Charikar had u een aanvaring met de twee hotelgasten (CGVS 5/9/2017, pp.7-8), in Jalalabad komt u Mollah J(...), een mede-dorpeling die spion was voor de taliban, tegen (CGVS 5/9/2017, p.9 & p.31) en in Mazar-e-Sharif komt u te weten dat W(...) K(...) werd vermoord door de taliban (CGVS 5/9/2017, p.10). Toch worden deze cruciale elementen niet vermeld in de vragenlijst van het CGVS bij de initiële optekening van uw vluchtverhaal bij de DVZ, zelfs niet wanneer, zoals reeds werd vermeld, u de redenen werden gevraagd waarom u zo dikwijls verhuisde in Afghanistan (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Het feit dat u in antwoord op die vraag slechts in algemene bewoordingen antwoordde dat u gewoon vertrok naar een andere plaats omdat u, wanneer u iets verdachts zag, dacht dat het de taliban was, staat in schril contrast met de concrete gebeurtenissen die u aanhaalt op het CGVS waar u

vermeldt dat dorpelingen of collega's werden gedood, mannen u in het holst van de nacht kwamen zoeken of een als spion voor de taliban bekend staande mollah met u komt spreken in Jalalabad. Moesten het werkelijk zulke concrete gebeurtenissen zijn geweest die u van stad naar stad deden verhuizen kan moeilijk worden aangenomen dat u daar zo licht zou zijn overgegaan in de vragenlijst van het CGVS.

Overigens legt u ook tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw ontmoeting met mollah J(...) in Jalalabad, die zou hebben geleid tot uw vertrek uit die stad. U beschrijft mollah J(...) als een persoon die in uw dorp spion is voor de taliban. Iedereen in uw dorp weet volgens u dat hij een spion is (CGVS 5/9/2017, p.31). Dat is strijdig met de vaststelling dat u tijdens het invullen van de vragenlijst bij de DVZ, geen namen kon geven van mensen die in uw dorp voor de taliban spioneerden. U zegt daar letterlijk dat u niet weet wie de spionnen waren (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Aangezien Mollah J(...) de reden was waarvoor u uit Jalalabad wegvluchtte, is het niet geloofwaardig dat u hem opeens zou vergeten zijn als u gevraagd werd of u namen kende van dorpsgenoten die spioneerden voor de taliban.

Verder zijn er ook tegenstrijdigheden en vaagheden terug te vinden tussen de verklaringen die u aflegde op uw interview bij het CGVS.

Zo zijn uw verklaringen over waarom en hoeveel keer u naar Hassankhel terugkeerde niet éénduidig. In het begin van het interview bij CGVS wordt u gevraagd waarom u terugkeerde naar uw geboortedorp. U antwoordde dat u terugging omdat uw zussen en broers daar waren. Wanneer u wordt gevraagd of dat de enige reden was, zegt u dat er geen andere redenen waren (CGVS 5/9/2017, p.6). Nochtans zegt u later dat u vanuit Jalalabad terugkeerde naar Hassankhel omdat u moest trouwen (CGVs 5/9/2017, pp.17-18). U werd geconfronteerd met het feit dat u daarvoor zei dat u enkel terugging naar Hassankhel voor uw zussen en broers. Uw antwoord is dat u specifiek werd gevraagd waarom u vanuit Charikar terugkeerde. In het verslag is nochtans duidelijk te zien dat u werd gevraagd waarom u die 2-3 keer terugkeerde. U wordt hiermee geconfronteerd maar toch blijft u zeggen dat u nooit werd gevraagd waarom u terugkeerde naar Hassankhel. Daarna zegt u dat het kan dat u toen niet dacht aan uw huwelijk (CGVS 5/9/2017, p.18). Het is niet aannemelijk dat u zou vergeten wat de reden was voor één van de drie keer dat u in drie jaar tijd terug naar uw geboortedorp ging. U beschadigt hiermee uw geloofwaardigheid opnieuw.”.

Deze motieven vinden steun in verzoekers dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift voorts geen ernstige poging onderneemt om de voorgaande motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter in gebreke blijft.

Wat betreft de tegenstrijdigheden en incoherenties tussen de versies van haar asielrelaas door haar uiteengezet bij de Dienst Vreemdelingen zaken respectievelijk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beperkt de verzoekende partij zich ertoe op te merken dat de verwerende partij zich heeft schuldig gemaakt aan een verkeerde lezing van het gehoorverslag, dat zij nooit met vermeende contradicties werd geconfronteerd en dat asielzoekers bij de Dienst Vreemdelingen zaken de kans niet krijgen om hun relaas gedetailleerd uiteen te zetten. Op geen enkele wijze toont de verzoekende partij *in concreto* aan dat de gehoorverslagen verkeerd werden geïnterpreteerd derwijze dat de gedane concrete en pertinente vaststellingen geen stand kunnen houden. Nog daargelaten het gegeven dat er in hoofde van de verwerende partij geen enkele verplichting bestaat om de verzoekende partij te confronteren met de vaststellingen op basis waarvan zij voornemens is haar beslissing te nemen, blijkt uit het gehoorverslag dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor wel degelijk gewezen werd op het feit dat zij bij de Dienst Vreemdelingen zaken geen melding maakte van de concrete problemen met de taliban waardoor zij Charikar zou zijn ontvlucht (stuk 7, gehoorverslag, p. 7, 8). De bewering dat men bij de Dienst Vreemdelingen zaken geen vragen zou hebben gesteld over verzoekers vertrek uit Charikar, vindt geen steun in het betrokken gehoorverslag. Daaruit blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk werd gevraagd waarom zij zo dikwijls van stad verhuisd is en dat zij daarop het bijzonder vage antwoord gaf: “Omdat wanneer ik iets verdacht zag, dacht ik dat het de Taliban was, en vertrok ik gewoon naar een andere plaats.” (stuk 17, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Het verweer dat asielzoekers bij de Dienst Vreemdelingen zaken de kans niet krijgen om in detail te gaan, is in dezen niet afdoend nu de lacunes/incoherenties in verzoekers verklaringen (onder meer) betrekking hebben op elementen waarnaar expliciet werd gevraagd. Het argument met betrekking tot de verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzake is verder niet dienstig wat

betreft de vaststelling dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen coherente verklaringen heeft afgelegd over haar bezoeken aan Hassankhel in de periode dat zij op de vlucht was voor de taliban. Waar de verzoekende partij opmerkt dat men in een korte periode niet zomaar naar verschillende provincies in Afghanistan trekt, doet zij op geen enkele wijze afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in haar relaas.

Daargelaten voormelde incoherenties en tegenstrijdigheden, kan de door de verzoekende partij voorgehouden vrees maar moeilijk worden verenigd met haar gedrag en dat van haar familieleden. In de bestreden beslissing wordt dienaangaand terecht als volgt gesteld:

“Zo zou u vrezen voor uw leven maar keert u toch tot drie keer terug naar uw eigen dorp, tweemaal om uw familie te zien en éénmaal om te trouwen. Indien u echt vrees had voor uw leven, dan zou u toch niet drie keer terug gegaan zijn in de wetenschap dat voor de taliban spionerende dorpingen uw aanwezigheid onmiddellijk konden doorgeven. Niet alleen bracht u uw eigen leven in gevaar daardoor maar ook het leven van uw familie. Het is ook vreemd dat uw oom uw leven en dat van de familie zou riskeren door een trouw te organiseren terwijl u en uw familie door de taliban bedreigd worden, zeker nadat u vluchtte uit Charikar omdat de taliban u gevonden hadden. U zegt dat u heimelijk trouwde omdat uw schoonvader zei dat u haar anders moest laten gaan (CGVS 5/9/2017, p.17). Dit verandert niet dat het voor zowel u als voor uw familie zeer riskant was om een trouw te organiseren.

Verder zegt u zelf dat uw familie bedreigd was en dat ze niet buiten konden komen omdat de taliban hen aan het zoeken waren (CGVS 5/9/2017, pp.28-29). Ze hebben nog steeds problemen volgens uw verklaringen (CGVS 5/9/2017, p.22). U verklaart echter dat de taliban niet weten waar uw oom woont en dat ze dachten dat u nog steeds samen met uw broers en zussen in uw eigen huis woonde (CGVS 5/9/2017, p.29). Doordat ze uw familie zoeken, deden ze een “raid” op uw huis. U verklaart echter dat deze raid gebeurde toen u in Mazar-e-Sharif was, 30 maanden na uw vertrek uit Hassankhel (CGVS 5/9/2017, p.29). Wanneer u wordt gevraagd waarom de taliban pas na 30 maanden uw familie met rust gelaten te hebben, uw huis zou “raiden” zegt u dat ze altijd op zoek waren naar jullie maar dat ze wachtten op het juiste moment en de juiste plaats (CGVS 5/9/2017, p.29). Het is niet geloofwaardig dat indien u een belangrijk doelwit was voor de taliban, dat ze dan 30 maanden zouden wachten na hun laatste dreigbrief om u te komen zoeken. Verder is het ook niet geloofwaardig dat uw familie door de taliban bedreigd zou worden als de taliban zelfs niet weet waar ze wonen. Als er echter inderdaad spionnen voor de taliban onder de dorpsgenoten zaten, zoals u zei, is het onwaarschijnlijk dat de taliban niet op de hoogte zouden zijn van waar uw familie verblijft en zou het evenmin veilig zijn voor uw familie in het huis van uw oom.

Tot slot zijn uw verklaringen over het gedrag van uw familie niet samenhangend. Zoals reeds werd vermeld, mocht uw familie niet buiten komen omdat ze bedreigd werden door de taliban. Toch laat uw oom uw broers werken op het land (CGVS 5/9/2017, p.22) en ging hij samen met uw oudste broer, S(...), naar Kaboel om uw documenten door te sturen (CGVS 5/9/2017, p.24). Indien uw familie nog bedreigd zou worden en niet buiten zouden mogen komen door het risico om gevonden te worden door de taliban, zouden ze zulke dingen niet mogelijk zijn voor uw familie. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt eens te meer aangetast.”.

De verzoekende partij laat deze motieven in haar verzoekschrift ongemoeid, en doet er derhalve geen afbreuk aan.

De Raad volgt de verzoekende partij niet in zoverre zij voorhoudt dat vermeende trauma's die zij zou opgelopen hebben tijdens haar reis over land naar België de gedane vaststellingen kunnen verklaren. De verzoekende partij legt geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat haar oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Daarenboven heeft de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om de vragen over haar asielrelaas naar behoren te beantwoorden. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Waar de verzoekende partij haar laaggeschooldheid aanvoert ter verklaring of verschoning van de gedane vaststellingen, overtuigt zij evenmin. Zelfs van laaggeschoolde personen mag verwacht worden

dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun verzoek om internationale bescherming, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of de verzoekende partij zou verhinderen om haar asielrelaas op coherente en gedetailleerde wijze uiteen te zetten. De gedane vaststellingen hebben ook geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Om die reden kan het feit dat de feiten van meer dan twee jaar geleden dateren evenmin overtuigen.

Het louter verwijzen naar een risicoprofiel, *in casu* dat van familieleden van personen die voor de overheid werken, volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij of haar familie in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Bagram in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Parwan province van 12 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Bagram nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Bagram in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 4 mei 2018 (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security situation" van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in het district Bagram van de provincie Parwan inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten te controleren of haar dorp van herkomst wel tot het district Bagram behoort, maar gaat eraan voorbij dat zij dit zelf zo heeft verklaard. Bovendien brengt zij geen informatie aan waaruit kan blijken dat dit niet zo zou zijn. Evenmin brengt de verzoekende partij informatie aan die afbreuk vermag te doen aan bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot haar regio van herkomst in Afghanistan.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2 van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS